

Monitoring Legislacji Międzynarodowej

Monitoring działań w UE (legislacja, publikacje) – 3 listopada 2023 r.

- **Informacje generalne o prawie UE – akty prawne i dokumenty strategiczne**

Program Współpracy Transgranicznej Interreg (2021–2027) – Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1059 z dnia 24 czerwca 2021 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących celu „Europejska współpraca terytorialna” (Interreg) wspieranego w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz instrumentów finansowania zewnętrznego

Rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące programu Interreg, instrumentu promującego Europejską współpracę terytorialną za pomocą wspólnych działań podejmowanych w ramach programów, projektów i sieci przez podmioty krajowe, regionalne i lokalne z różnych państw członkowskich Unii Europejskiej (UE) oraz przez podmioty z UE i przyległe kraje trzecie, kraje partnerskie, kraje i terytoria zamorskie (KTZ), inne terytoria oraz organizacje działające na rzecz integracji i współpracy regionalnej. Program Interreg wspiera harmonijny rozwój gospodarczy, społeczny i terytorialny UE jako całości oraz krajów z nią sąsiadujących, co stanowi cel nadrzędny unijnej polityki spójności. Ma ono zastosowanie od 1 lipca 2021 r.

Rozporządzenie określa również przepisy niezbędne do zapewnienia skutecznego programowania, w tym przepisy dotyczące pomocy technicznej, monitorowania, ewaluacji, komunikacji, kwalifikowalności, zarządzania i kontroli. Ponadto rozporządzenie określa przepisy dotyczące zarządzania finansowego programów Interreg, wspieranych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) utworzonego na mocy rozporządzenia (UE) 2021/1058, wraz z celami szczegółowymi oraz włączeniem unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego:

- Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA III);
- Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR);
- finansowania dla wszystkich KTZ na okres 2021–2027.

Współpraca terytorialna w ramach Interreg opiera się na czterech filarach.

- Interreg A – współpraca transgraniczna pomiędzy regionami przyległymi (które z zasady powinny leżeć wzdłuż granicy lądowej lub być oddzielone morzem o nie więcej niż 150 km) w celu przewycięzania wspólnych wyzwań wspólnie zidentyfikowanych w regionach przygranicznych oraz wykorzystywania potencjału wzrostu gospodarczego w tych obszarach.
- Interreg B – współpraca transnarodowa na większych terytoriach transnarodowych lub wokół basenów morskich w celu osiągnięcia wyższego stopnia integracji terytorialnej.
- Interreg C – współpraca międzyregionalna poprzez cztery programy szczegółowe w celu poprawy skuteczności polityki spójności przez wspieranie:
 - wymiany doświadczeń, innowacyjnych podejść i budowania zdolności w celu identyfikowania i rozpowszechniania dobrych praktyk oraz wdrażania ich do polityk rozwoju regionalnego, w tym programów, których celem są „inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu” (program Interreg Europa);
 - wymiany doświadczeń, innowacyjnych podejść i budowania zdolności w celu identyfikacji, transferu i kapitalizacji dobrych praktyk w zakresie

zintegrowanego i zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich (program Urbact);

- wymiany doświadczeń, innowacyjnych podejść i budowania zdolności w celu udoskonalenia i uproszczenia procedury wdrażania programów Interreg oraz działań w zakresie współpracy, a także powoływania i działania europejskich ugrupowań współpracy terytorialnej (program Interact). Europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT). Celem EUWT jest umożliwienie i wspieranie współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej w UE. Do ich zadań należy wdrażanie programów współfinansowanych przez UE lub z innych europejskich projektów współpracy transgranicznej. Jako podmioty prawne EUWT skupiają organy z różnych państw członkowskich. Do ich członków należeć mogą same państwa członkowskie, a także regionalne lub lokalne władze, stowarzyszenia lub inne instytucje publiczne. W składzie EUWT muszą znajdować się członkowie z co najmniej dwóch państw członkowskich.;
 - analizy trendów rozwojowych w związku z celami spójności terytorialnej (program Europejska Sieć Obserwacyjna Rozwoju Terytorialnego i Spójności Terytorialnej (ESPON)).
- Interreg D – współpraca regionów najbardziej oddalonych w celu ułatwienia rozwoju i integracji regionów najbardziej oddalonych oraz KTZ (na przykład Karaiby) w ich sąsiedztwie.

Program Interreg jest finansowany z zasobów EFRR, a w przypadku gdy państwo lub państwa członkowskie i ich regiony oraz państwo lub państwa członkowskie i państwa trzecie oraz ich regiony współpracują ponad granicami – przez unijne instrumenty finansowania zewnętrznego (tj. IPA III i ISWMR). W okresie objętym przez obecne wieloletnie ramy finansowe (2021–2027) budżet Interreg wyniesie 8,05 mld EUR (w cenach z 2018 r.) i pochodzić będzie z zasobów EFRR.

Zasoby EFRR przeznaczone na potrzeby programów Interreg zostaną rozdzielone w sposób następujący:

- 72,2 % (tj. ogółem 5 812 790 000 EUR na lądową i morską współpracę transgraniczną (Interreg A));
- 18,2 % (tj. ogółem 1 466 000 000 EUR na współpracę transnarodową (Interreg B));
- 6,1 % (tj. ogółem 490 000 000 EUR na współpracę międzyregionalną (Interreg C));
- 3,5 % (tj. ogółem 281 210 000 EUR na współpracę regionów najbardziej oddalonych (Interreg D)).

Stopa dofinansowania na poziomie każdego programu Interreg nie może przekroczyć 80 %.

Programy Interreg EFRR i, w stosownych przypadkach, unijne instrumenty finansowania zewnętrznego mogą również wspierać cele specyficzne Interreg: lepsze zarządzanie współpracą oraz bezpieczna i lepiej chroniona Europa. Przynajmniej 60 % zasobów alokowanych na programy Interreg A, B i D należy przeznaczyć na maksymalnie trzy cele polityki określone w art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, tj. rozporządzenia (UE) 2021/1060, w tym bardziej zieloną, niskoemisyjną Europę. W ramach programów Interreg A wzdłuż wewnętrznych granic lądowych przeznacza się przynajmniej 60 % zasobów na cele polityki 2 i 4 oraz maksymalnie dwa inne cele polityki określone w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów.

Komisja Europejska przyjmuje akty wykonawcze określające:

- wykaz obszarów objętych programem Interreg, które mają otrzymać wsparcie (decyzja wykonawcza (UE) 2022/74);

- wykaz całkowitych kwot wsparcia udzielanego każdemu programowi (decyzja wykonawcza (UE) 2022/75) z EFRR i unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego;
- dokumenty dotyczące strategii wieloletnich dla programów w zakresie zewnętrznej współpracy transgranicznej i transnarodowej wspieranych z EFRR i ISWMR, z EFRR i IPA III lub z EFRR, ISWMR i IPA III.

Komisja przyjmuje również akty delegowane w celu zmiany załącznika do rozporządzenia, który zawiera wzór formularza dla programów Interreg.

Programy Interreg są wdrażane w ramach zarządzania dzielonego (finansowanie jest zarządzane wspólnie przez Komisję Europejską i władze krajowe.), z wyjątkiem programów Interreg D, które mogą być w części lub w całości wdrażane w ramach zarządzania pośredniego (finansowanie jest zarządzane przez organizacje partnerskie lub inne organy unijne lub spoza UE) w porozumieniu z zainteresowanym państwem lub państwami członkowskimi po konsultacji z interesariuszami.

Rozporządzenie wymaga od państw członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, od krajów trzecich, krajów partnerskich oraz KTZ uczestniczących w danym programie Interreg, aby określiły do celów rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów jedną instytucję zarządzającą oraz jedną instytucję audytową. Określa również szczegółowe przepisy dotyczące tych organów, ich funkcje i zakres odpowiedzialności. Kraje partnerskie – beneficjent IPA III lub kraj lub terytorium objęte – w odniesieniu do programów Interreg A i B – obszarem objętym polityką sąsiedztwa wskazanym w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2021/947 lub Federacja Rosyjska, lub – w odniesieniu do programów Interreg C i D – kraj lub terytorium objęte dowolnym obszarem geograficznym w ramach ISWMR, które otrzymują wsparcie z unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego.

Co kwartał każda instytucja zarządzająca musi przysyłać Komisji dane zbiorcze dotyczące odpowiedniego programu Interreg zgodnie ze wzorem przedstawionym w załączniku VII do rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów.

Państwo członkowskie oraz, w stosownych przypadkach, państwo trzecie, kraj partnerski lub KTZ uczestniczące w danym programie muszą powołać w porozumieniu z instytucją zarządzającą komitet monitorujący do celów nadzorowania procedury wdrażania danego programu Interreg w terminie 3 miesięcy od daty zawiadomienia państwa członkowskiego o zatwierdzeniu programu Interreg. Komitet monitorujący obraduje przynajmniej raz w roku i dokonuje przeglądu wszystkich kwestii mających wpływ na postępy w osiągnięciu celów programu.

W celu poprawy jakości opracowywania poszczególnych programów i ich wdrażania państwo członkowskie lub instytucja zarządzająca przeprowadzają ewaluacje programów pod kątem co najmniej jednego z następujących kryteriów: skuteczność, efektywność, trafność, spójność i unijna wartość dodana. Ewaluacje mogą również obejmować inne odpowiednie kryteria, takie jak poziom włączenia społecznego, niedyskryminacja i widoczność. Dodatkowa ewaluacja każdego programu pod kątem oceny jego wpływu musi zostać przeprowadzona do 30 czerwca 2029 r.

Więcej informacji:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=celex%3A32021R1059>

- **Prowadzone procesy konsultacyjne, projekty, stanowiska:**

1. Zmiana unijnego kodeksu celnego

Ostatnia faza konsultacji publicznych przepisów prawa celnego – działania legislacyjne zapowiedziane w Komunikacie KE Wprowadzenie unii celnej na kolejny poziom – plan działania oraz Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2023 r. w sprawie

trzydziestolecia jednolitego rynku – radość z osiągnięć i spojrzenie w przyszłość – wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego unijny kodeks celny i Urząd Unii Europejskiej ds. Celnych oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – III Etap legislacyjny – Przyjęcie przez Komisję. Ostateczny termin na przesłanie opinii to 7 listopada 2023 r.

Unia celna UE jest od czasu jej powstania w 1968 r. podstawą jednolitego rynku UE i zewnętrznej polityki handlowej Unii oraz zasadniczym elementem jej strategicznej autonomii. Unijny kodeks celny (UKC) zapewnia wszechstronne ramy prawne w odniesieniu do przepisów i procedur celnych na obszarze celnym UE, które we wszystkich państwach członkowskich są wdrażane przez organy celne. Organy celne stosują również wiele wymogów określonych w politykach sektorowych, zwanych „zakazami i ograniczeniami”, np. w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów oraz ochrony zdrowia, dziedzictwa kulturowego i środowiska.

W planie działania dla organów celnych z 2020 r. określono działania mające na celu zapewnienie bardziej spójnej i silniejszej unii celnej, koncentrując się na czterech głównych obszarach (zarządzanie ryzykiem, handel elektroniczny, zgodność i unia celna działająca jednomyślnie).

W załączniku II do programu prac Komisji na 2022 r. w ramach priorytetu „Gospodarka służąca ludziom” przewidziano przegląd unijnych przepisów celnych.

Inicjatywa ta przyczyni się również do realizacji innych głównych priorytetów, w tym promowania naszego europejskiego stylu życia oraz dwójakiej transformacji – ekologicznej i cyfrowej. Inicjatywa ta opiera się na następujących elementach: trwającym rok projekcie prognozowania z udziałem wielu zainteresowanych stron (przyszłość unijnego systemu celnego 2040); śródkresowej ocenie unijnego kodeksu celnego, niezależnym badaniu dotyczącym programu upoważnionych przedsiębiorców, rozwiązań w zakresie handlu elektronicznego i stref wolnocłowych; szeregu sprawozdań specjalnych Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczących kwestii celnych.

Inicjatywa ta ma na celu zmianę unijnego kodeksu celnego w celu wzmocnienia ram prawnych dotyczących ceł i dostosowania go do wyzwań, które pojawiły się w ostatnich latach. Nowe modele biznesowe i rozwój technologiczny wymagają zmiany przepisów, w szczególności dotyczących:

- operacji handlu elektronicznego,
- zarządzania ryzykiem,
- zdolności w zakresie analizy danych,
- ochrony jednolitego rynku przed przywożonymi z państw trzecich towarami, które są niezgodne z przepisami UE.

Link: <https://pracodawcy.pl/zmiana-unijnego-kodeksu-celnego-2/>

2. Przegląd ogólnego prawodawstwa farmaceutycznego UE

Ostatnia faza konsultacji publicznych przepisów prawa dotyczących prawodawstwa farmaceutycznego UE – rewizja Dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz Rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków – wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie unijnego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz uchylającej dyrektywę 2001/83/WE i dyrektywę 2009/35/WE – III Etap legislacyjny – Przyjęcie przez Komisję. Ostateczny termin na przesłanie opinii to 9 listopada 2023 r.

Niniejsze konsultacje publiczne mają na celu zgromadzenie opinii zainteresowanych stron i ogółu społeczeństwa w celu wsparcia oceny obowiązującego ogólnego prawodawstwa farmaceutycznego dotyczącego leków stosowanych u ludzi oraz oceny skutków jego przeglądu w celu zapewnienia przyszłościowego i odpornego na kryzys systemu regulacyjnego w zakresie leków. Opierają się one na konsultacjach publicznych przeprowadzonych w celu przygotowania strategii farmaceutycznej dla Europy z listopada 2020 r. W ogólnym prawodawstwie farmaceutycznym określono główne definicje, zachęty regulacyjne i procedury wydawania pozwoleń, a także wymogi dotyczące wytwarzania leków i wydawania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu oraz dodatkowe wymogi po wydaniu pozwolenia.

Jako element strategii farmaceutycznej UE – a także wyciągając wnioski z pandemii COVID-19 – Komisja planuje ocenić i poddać przeglądowi ogólne przepisy UE dotyczące leków stosowanych u ludzi w celu zapewnienia przyszłościowego i odpornego na kryzysy systemu regulacyjnego w zakresie leków.

Celami przeglądu będą:

- zapewnienie dostępu do przystępnych cenowo leków;
- wspieranie innowacji, w tym w obszarach niezaspokojonych potrzeb medycznych;
- poprawa bezpieczeństwa dostaw;
- dostosowanie do nowych osiągnięć naukowych i technologicznych;
- ograniczenie biurokracji.

Link: <https://pracodawcy.pl/przeгляд-ogolnego-prawodawstwa-farmaceutycznego-ue-2/>

- **Publikacje oraz inne informacje:**

1. [Legal Alert KPMG: Pakiet PSD3 wprowadzi ramy prawne do tworzenia nowych modeli biznesowych w sektorze finansowym](#)

28 czerwca 2023 r. Komisja Europejska opublikowała tzw. pakiet PSD3 (Financial Data Access and Payments Package). W jego skład, oprócz projektu PSD3 oraz rozporządzenia PSR wchodzi projekt rozporządzenia dotyczącego cyfrowego Euro (dEUR), jak również – rozporządzenia dotyczącego dostępu do danych finansowych (FIDA)

Pakiet kreuje nowe ramy dla świadczenia usług finansowych na terytorium UE/EOG. Dodatkowo FIDA ma wprowadzić rewolucyjne zmiany w zakresie dostępu do danych finansowych i związanych z tym obowiązków nie tylko banków ale zasadniczej większości podmiotów sektora finansowego.

Opublikowany 28 czerwca 2023 r. przez Komisję Europejską pakiet obejmuje zasadniczo trzy obszary: usług płatniczych, cyfrowego Euro oraz otwartych finansów.

PSD3 i PSR

W zakresie regulacji usług płatniczych pakiet zawiera projekt dyrektywy PSD3, która ma zastąpić dyrektywę PSD2, jak również Payment Services Regulation (PSR). Uchylona zostanie dyrektywa o pieniądzu elektronicznym oraz wprowadzona jednolita licencja instytucji płatniczej (w miejsce dotychczasowych instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego). Pakiet legislacyjny zawiera m. in. propozycje regulacji w zakresie silnego uwierzytelniania, zasad ponoszenia ryzyka przez dostawców (rozszerzenie tego ryzyka na tzw. spoofing), obowiązku dostawcy odbiorcy do weryfikacji danych odbiorcy z danymi podanymi przez płatnika, ułatwienia dla instytucji płatniczych dostępu do rachunków płatniczych w bankach, jak również do systemów płatności (w tym wyznaczonych), wyłączeń dla niezależnych operatorów bankomatów, agentów handlowych, wypłat gotówki w placówkach sprzedaży detalicznej, czy też ograniczonej sieci. Istotną zmianą jest możliwość

wykonywania transakcji płatniczych w ciężar linii kredytowej dostarczanej przez inny podmiot niż dostawca wydający instrument płatniczy. Wejście w życie pakietu będzie powodować potrzebę dostosowania działalności instytucji finansowych do nowych zasad, dotyczących zarówno świadczenia usług płatniczych jak też – w przypadku instytucji płatniczych, małych instytucji płatniczych, biur usług płatniczych, dostawców świadczących usługi dostępu do rachunków i instytucji pieniądza elektronicznego – dokonania odpowiednich zmian w strukturze prawno-operacyjnej czy też zakresie posiadanego zezwolenia/rejestracji.

Pakiet zakłada tzw. reautoryzację dla instytucji płatniczych, czyli przedstawienie organom nadzorczym (KNF) dostosowania do wymogów PSD3, która ma być ocenione w ciągu 24 miesięcy od dnia wejścia w życie omawianych przepisów. W tym czasie instytucje płatnicze mogą działać na podstawie już posiadanych zezwoleń.

Open Finance - FIDA

Drugim obszarem regulacji jest projekt rozporządzenia w sprawie dostępu do danych finansowych (tzw. FIDA - Financial Information Data Access). Celem tej regulacji jest utworzenie kolejnego - obok Open Banking (wprowadzony wraz z PSD2), systemu który umożliwiłoby pozyskiwanie i wykorzystywanie (za zgodą klienta) danych finansowych przechowywanych przez inne podmioty.

Wprowadzenie systemu dzielenia danych w ramach Open Finance można będzie uznać za rozwiązanie o charakterze rewolucyjnym. Szerszy - niż w przypadku Open Banking - jest zakres podmiotów, które będą obowiązane do "dzielenia się" danymi. Szerszy jest zakres udostępnianych danych. Dodatkowo jednak rozporządzenie przewiduje uiszczanie opłat za pozyskiwanie informacji w ramach Open Finance (zasadnicza różnica do Open Banking).

Podmioty obowiązane do stosowania FIDA

Wskazane obowiązki będą dotyczyły podmiotów takich jak instytucje kredytowe, instytucje płatnicze, instytucje pieniądza elektronicznego (o ile nie zostaną zastąpione instytucjami płatniczymi w drodze transpozycji PSD3), firmy inwestycyjne, dostawcy usług w zakresie kryptoaktywów i wydawcy tokenów powiązanych z aktywami, zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, spółki zarządzające przedsiębiorstwami wspólnego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, zakłady ubezpieczeń i towarzystwa reasekuracji, instytucje pracowniczych programów emerytalnych, kredytowe agencje ratingowe, dostawcy usług crowdfundingowych, dostawcy ogólnoeuropejskich indywidualnych projektów emerytalnych i ostatecznie - dostawcy usług informacji finansowej.

Financial Information Service Providers - nowy rodzaj zezwolenia

Projekt wprowadza osobną kategorię podmiotów - które będą posiadały zezwolenie na uzyskiwanie (za zgodą klienta) dostępu do jego danych finansowych. Będą to tzw. FISP - Financial Information Service Providers, a z konstrukcji tej pod pewnymi warunkami będą mogły korzystać także podmioty z siedzibą poza UE/EOG.

Open Finance - zakres udostępnianych danych

W przypadku Open Finance zakres udostępnianych danych będzie szerszy niż w przypadku Open Banking. Będą to dane dotyczące:

- umów o kredyty hipoteczne, pożyczki i rachunki
- oszczędności, inwestycji w instrumenty finansowe, ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, kryptoaktywów, nieruchomości i innych powiązanych aktywów finansowych oraz korzyści ekonomicznych płynące z tych aktywów
- uprawnień emerytalnych w pracowniczych programach emerytalnych
- uprawnień emerytalnych w zakresie zapewniania ogólnoeuropejskich indywidualnych produktów emerytalnych
- produktów ubezpieczeniowych innych niż na życie

- danych stanowiących część oceny zdolności kredytowej firmy, które są gromadzone w ramach procesu ubiegania się o pożyczkę lub wniosku o ocenę zdolności kredytowej

Cyfrowe Euro (dEUR)

Pakiet PSD3 zawiera również projekt rozporządzenia w sprawie ustanowienia cyfrowego Euro. Cyfrowe Euro ma być emitowane przez EBC i nie będzie opierało się na koncepcji rozproszonego rejestru (znanego z funkcjonowania walut wirtualnych). Dodatkowo będzie dotyczyło państw ze strefy Euro, a inne państwa będą mogły wprowadzić po uzyskaniu zgody EBC (państwa członkowskie) albo zawarciu odrębnej umowy (państwa trzecie).

Cyfrowe Euro będzie stanowiło prawny środek płatniczy, a podmioty uczestniczące w obrocie gospodarczym (także prywatne) będą miały obowiązek jego akceptacji. Jednym z ciekawszych rozwiązań ma być przyznanie EBC prawa do ograniczenia cyfrowego Euro jako środka przechowywania wartości.

Link: <https://pracodawcy.pl/legal-alert-kpmg-pakiet-psd3-wprowadzi-ramy-prawne-do-tworzenia-nowych-modeli-biznesowych-w-sektorze-finansowym/>

2. SZOOP FEDS 2021-2027 / Zmiana SZOOP RPO WD 2014-2020

Zarząd Województwa Dolnośląskiego przyjął w dniu 28 sierpnia 2023 r., uchwałą nr 7376/VI/23 Szczegółowy Opis Priorytetów Programu Fundusze Europejskie dla Dolnego Śląska 2021-2027.

Załączone pliki zostały również zamieszczone na stronie www.rpo.dolnyslask.pl.

Dnia 28 sierpnia 2023 r. Uchwałą nr 7375/VI/23 Zarząd Województwa Dolnośląskiego przyjął zaktualizowany Szczegółowy Opis Osi Priorytetowych Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Dolnośląskiego 2014-2020 (SzOOP RPO WD 2014-2020).

Link: <https://pracodawcy.pl/szoop-feds-2021-2027-zmiana-szoop-rpo-wd-2014-2020/>

Źródło: EUR-Lex, Komisja Europejska, KPMG Sp. z o.o (KPMG Law Bajno Stopyra sp.k.), Województwo Dolnośląskie – Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego